

Fuck the Polis

Direcció: Rita Azevedo Gomes **Guió:** Rita Azevedo Gomes, Regina Guimarães **País:** Portugal **Durada:** 74 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Bingham Bryant, Mauro Soares, João Sarantopoulos, Maria Novo... **Música:** Alexander Zekke **Fotografia:** Bingham Bryant, Rita Azevedo Gomes, Maria Novo **Distribuïdora:** Paco Poch Cinema **Estrena a Espanya:** 16/01/2026

No recomanada per a menors de 7 anys

Versió original en portuguès, grec, anglès i francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Fa vint anys, creient-se condemnada, Irma va emprendre un viatge a Grècia. Avui torna sobre els seus passos, acompanyada per tres joves. D'illa en illa, entre el cel i el mar, els viatgers llegeixen, escolten i viuen, portats per un anhel de bellesa i claredat. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La mítica directora de films com Frágil Como o Mundo (2001), A Vingança d'Uma Mulher (2012) i La portuguesa (2018) va estrenar a la mostra francesa una pel·lícula ambientada a Grècia.

El 2007 a la directora Rita Azevedo Gomes li van diagnosticar una malaltia que en aquell moment semblava terminal. Va marxar immediatament, sola, de viatge a Grècia, abans que fos massa tard. Salt al 2024: la Rita és viva i torna a aquestes illes ara acompanyada per quatre joves (Bingham Bryant, Mauro Soares, João Sarantopoulos i Loukianos Moshonas) i una noia (Maria Novo) amb la idea de fer junts una pel·lícula relacionada amb aquella experiència inicial, però també oberta a nous descobriments i derives.

La pel·lícula va ser rebutjada a l'hora de comptar amb suports oficials, però l'Elías Querejeta Zine Eskola (EQZE), on ella havia participat en una residència a l'escola, li va oferir equips i així van partir: a trobar la pel·lícula-viatge, que es converteix en una gran coreografia audiovisual amb ball, música (sobre el final apareix una figura i veu clau de la cultura grega contemporània com la cantant Maria Farantouri), tradicions que provenen del bressol de la humanitat, poemes com el de João Miguel Fernandes Jorge que dona títol al film (encara que alhora provenia d'un grafit pintat en una paret) i referències diverses que van des de Marguerite Duras fins a Albert Camus.

Hi ha viatges amb ferri d'illa a illa i escenes a bars, hi ha imatges dels bells pobles al costat del mar i un recorregut per escultures mil·lenàries, hi ha gent que llegeix diversos textos i una presència permanent de la natura en un relat que combina l'HD, el vídeo de baixa resolució i les imatges a Súper 8 que li atorguen un deix nostàlgic.

El que ***Fuck the Polis*** proposa en essència és un viatge encantador, lleuger, sense rumb fix, allunyat completament del càlcul, el vertigen, la recerca de l'impacte i aquesta causa-conseqüència que imperen en el cinema contemporani. Pel·lícula lúdica i experimental, feta a contracorrent, amb més cor i desig que recursos. El cinema com a aventura.

Diego Batlle - otrosclines.com